

NEVERENDING STORY
Emoții, sentimente și trăiri

COSTEL MACOVEI

NEVERENDING STORY
Emoții, sentimente și trăiri

*„some poems are never told,
some songs are never sung,
and dear,
same memories never die”*

CÎȘMIGIU
books

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACOVEL, COSTEL

Neverending story : emoții, sentimente și trăiri / Costel Macovei. -
București : Cișmigiu Books, 2025
ISBN 978-606-28-2161-6

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062821616

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2025

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

vă las să mă descoperiți
silabă cu silabă
așa cum și Osiris a fost găsit
și reîntregit

I let you discover me
syllable by syllable
as Osiris was found
and reunited

Epifanie

Am avut totul și nimic
Spuse regele aflat pe buza surâzătoare a morții
Am avut nimic și totul
Spuse cel plin de credință gata să se înalțe în brațele morții

A fost odată

ziua cea mai mare
s-a pierdut în neant ca și întâlnirea noastră
joc de lego spulberat de viitura timpului
și fiecare zi e doar o piesă de joc
ce se-mbuca în ea însăși
în așteptarea
unei alte programări

am fost odată ca niciodată

să te-odihnești pe salteaua descărnată-a nopții
când cerul ține luna în fereastră
să-ți privești picioarele care s-au tocit de-atâta mers
pentru că viața nu e decât mers și muncă și suspin
și doar în lumea viselor ești liber
nu îți trebuie apărare
o mână mângâie, o alta respinge, cam așa e viața
și tu încerci să te speli în lumină
să cureți toată tăcerea
dar mai bine taci
că și tăcerea e de mai multe feluri
eu tac, viața tace, lumina tace
e atât de multă liniște
că ai putea s-o aduni
să ai ce toarce
la bătrânețe
dar ca de obicei
repeți și tu: am fost odată...

cât de frumos știi să povestești

noaptea când cercurile se strâng laolaltă
tu depeni povestea ce izvorăște de sub brațul drept
și pe-ale cărei maluri ne strecurăm printre ferigile roșii
țin minte când te-ai ascuns
și treceai dintr-o poveste în alta
dar lumina ce-ți sărută urma
te trăda de fiecare dată
când m-ai părăsit am murit puțin
întâi jumătatea stângă apoi cea dreaptă
până când, plictisită, inima s-a gândit să lege cele două jumătăți
iar rezultatul a fost cam rece și inestetic din perspectiva unui
apus perfect
te-ai întors și m-ai acoperit cu candoarea sânelui tău
m-ai adunat parte peste parte
și m-ai strecurat sub brațul stâng
acolo unde povestea se-adună în unda lacului
hai să mergem ai spus
și Pământul scâncea amețit pe umărul meu
l-ai oprit și ai ales o insulă plutitoare
un loc viu în plină mișcare
ce se-ntoarce când pe-o parte când pe alta
ne-am luat zborul, două stele căzătoare
ce se-ntâlnesc într-o supernovă
și așa întrepătrunși
cum numai aliajele se mai împletesc
despicăm carnea trăirilor
cu prova amăgirilor

cuvinte, cuvinte

uite!

poveștile n-ar trebui să fie adevărate
nu poți lăsa tristețea să inunde lumea
și să condamni omul la nefericire

să ai grijă de tine!

dar nici o poveste nu e pregătită să te avertizeze
cine ar mai pleca la drum dacă ar știi
și atunci poveștile nu ar mai fi povesti ci doar răsufări de taină

in jur sunt lucruri pe care nu le vezi

și ce nu poți vedea nu există. dar totuși poveștile există
și cu toate ca nu o poți vedea o poți asculta
și pleoapele se prefac de sticlă

hei așteaptă!

dar povestea nu are timp. după ce-și trage sufletul
pleacă mai departe ca o ispită
și te lasă așa... fără suflare

sfârșit

poveștile nu se-învelesc în moarte
cuvintele le poartă-n zbor ușor printre uitări
și doar o răsufare susurată deschide cerurile către alte zări

legendă

spune-mi, ce caut eu în viața asta?
citește!
cum aș putea să mă descopăr doar în cuvinte?
citește!
și dacă nu-mi convine ce o să descopăr?
citește!

și am citit,
cuvintele alunecau, treceau prin mine
șlefuiindu-mă, mărunțindu-mă, despovărându-mă
dar am continuat să citesc prinzând strălucirea stelelor
și căldura dătătoare de viață a soarelui
și citeam asemeni voinicului cu cartea în mâna născut
furând susurul ploilor și foșnetul frunzelor
din colțul înverzit al primăverilor până în moartea senină a
toamnelor
și am continuat să citesc scriindu-mă cuvânt cu cuvânt
și lacrimă cu lacrimă
până când
în sfârșit
am înțeles
tot ce părea neînțeles pe-această lume
și din momentul acela nu m-am mai citit ci m-am scris
îngropându-mă rădăcină, șlefuiindu-mă, apă nestătătoare
pierzându-mă
pentru că în sfârșit mă regăsisem

nepoveste

când am putut să vorbesc, m-am cățarat pe geam, noaptea
și le-am spus stelelor răspicat: ori de câte ori îmi pun o dorință,
una dintre voi o să cadă
și chiar dacă numai mă gândesc la ceva tot o să cadă o stea
ca să văd că am fost ascultat și înțeleș
sunt nopți când nici nu mai apuc să ridic ochii de obosit ce sunt
dar sunt și nopți când cerul se umple de focuri bengale
sau jocuri de artificii.
și inconștient mi se face frică
oare mai pot să-mi iau porunca înapoi
sau va rămâne cerul pustiu?
de ce mă năpădesc tot soiul de cereri
și stelele astea toate mă ascultă?
dar fiecare nouă noapte
îmi arată imensitatea înstelată
și disponibilitatea stelelor de-a asculta
de un biet doritor
să nu credeți cumva că lumea toată e un paradis acum
nu. sunt și eu doar un om
cu dorințe mici.
cum mici sunt și visele mele

nepovestire

acum mult timp, copil fiind, puneam firimituri pe geam pentru
guguștiuci
dar vântul avea grijă și lua tot, împărțind tuturor pășărelelor
și guguștiucii nu mai nimereau fereastra mea

a fost o vreme când nici lumina nu mai găsea fereastra
și fie că draperiile erau trase sau nu
întunericul din sufletul meu nu era spulberat. vântul parcă murise

a trebuit să învăț pe litere cuvintele singurătate și iubire
mestecam literele și din gură îmi cădeau bucăți de întuneric urât
mirositor
acum lumina îmi șterge fereastra, guguștiucii guruie și fărâmituri
din mine așteaptă vântul

unspoken story

a long time ago, when I was a kid, I was putting crumbs for the pigeons on the window
but the wind took care and took everything, dividing to all the walkways
and the pigeons did not find the window

it was a time when no light found my window
and whether or not the drapes were pulled
the darkness in my soul was not broken. the wind seemed dead

I had to learn the words loneliness and love print by print, on letters
I chewed the letters and from my mouth dropped pieces of darkness
now the light clears my window, the pigeons sing in their own way and I am waiting for wind to blow me away

no country for an old man

nimicul ca virtute cotidiană. un continuum gol, fără țel, fără sens
cu abilități apăsătoare și obiceiuri inumane
inutilul ridicat la rang de virtute
te ridici din pat, un act de curaj
îți îmbraci viața de zi cu zi și oftezi,
apoi ieși din casă fără motiv, un act iresponsabil
în parc nu se discută cărți,
pe stradă nu se discută spectacole
în casă nu se mai discută
tot spațiul e ocupat de inutil:
show-uri politice, conspirații masonice, aberații
numărători inverse, ruguri platonice
decadență, inutilitatea la rang de virtute
și într-un târziu realizezi că cei mai mulți bătrâni
sunt dependenți de acel ceva care le-a marcat viața: munca
se simțeau utili, puternici, juvenili
trăiau

pe când eram poveste

a fost o vreme când toate silabele se potriveau în cuvinte
și cuvintele se adunau frumos în fraze, potrivindu-se
și curgeau ca mierea ostoid durerea
dar cețurile vieții îmbracă în putreziciune
totul în toate și toate în tot,
chiar și intențiile bune
limba mi se dedulcise la minciună
și rănea fără rost și fără ura
ca un dat

posibilă poveste

bagheta vâjâie grotesc
și capu-îi stă în cale
centaurii boncăluiesc
se calcă în picioare

mi-s ochii altfel
și soarele m-apasă
lipit de-asfalt
văd numai turnuri casă

când strig orăcăi speriat
și îmi tresaltă gușa
acasă-aș vrea să mă ascund
și-n cuie să bat ușa

în fața mea un chip mirat
- uite ce broască mare
mă trag în spate speriat
căci știu că moartea doare

- nu pune mâna! a strigat
și un pantof mă zboară
mai simt cum capul mi-e crăpat
sub roată, într-o doară

e o poveste cu-n broscoi
ce-așteaptă-o sărutare
bagheta pe care-o-îndoi
are cuie și doare

poveste – a fost odată...

cu timpul, viața devine tot mai surdă (la cerințele tale)
tu te retragi într-o tăcere tot mai adâncă
și lumea privește uimită șușotind: ce pereche perfectă
aștepți să te certe, să te ierte, să te bage în seamă
dar viața merge înainte, are alte priorități
și tu te gândești tot mai mult la un flirt cu Moartea
sau poate că un ménage à trois ar fi mai indicat
pentru a te pregăti în pace să faci marele pas
să treci puntea cu fruntea sus. fără teamă

poveste (de adormit timpul)

următorul experiment se reduce la o inversare:
luăm timpul și-l turnăm în forma spațiului
îi dăm cele trei dimensiuni acceptate
iar cea de-a patra dimensiune
va deveni spațiul
eu voi fi un punct din spațiu
definit de cele trei coordonate temporale
figurând într-un prezent continuu
pigmentat cu ceva trecut
și un pic de viitor
dacă ți-aș cere un sărut
cărei coordonate îl vei oferi
punctând spațiul cu imensitatea lui?

poveste (de mai... încă)

te-am luat maică pe un ciur de mălai că n-au vrut bani
și eu cu tac-tu ne-am făcut milă de tine
să nu vezi cerul cu ochi plânși

hai ciorică ieși la soare cu pene muiate-n aur
șterge lacrima ce arde, cânta-ne ca să uităm

dans peltic printre cuvinte cerne pași pierduți în noapte
plouă cu-amintiri desculțe în deșertu-acestei vieți
cer și nori de iarnă tristă, planșă. goală.

mă iubește femeile și e moarte după mine
eu biet caloian de tină dus pe apa sâmbetei

și-am încălecat pe-o bârnă ce-atârna dintr-un ochi trist
am luat fumul din cățuie, toiagul din piatră vie
și-s la poarta din poveste, temelie

carnea freamătă, se zbate, adumbrind vise deșarte
degetele mușcă aer și tânjesc a tinerețe, pleoape crețe

poveste (în oglindă)

ia spune măi, ce-o să te faci când o să fii mare?
când o să fiu mare o să mă fac vrăjitor
hai mă Duduță, poate vorbitor
nu măi Buni, vrăjitor am zis
și cam ce fel de vrăjitor?
păi încă nu știu.
am ieșit din vorbele alea și am uitat drumul înapoi
toate zilele aveau chef de joacă
iar nopțile cădeau rupte de oboseală pe prag și așteptau zorile
că doar ce altceva știu ele să facă?
dintre toți și toate, doar oglinda prinsă-n rama făcută de Moșu
Mare
mă privea zâmbitoare și spărgea toată ziua lumina
scuipând cojile prin toate colțurile
(oare știa ea mai bine ce-o să fie?)
am lăsat anii să alerge de colo colo alungându-se ca berbecii
și-am plecat prin viață după una-alta
mai o otheadă,
mai câteva fragi strivite printre buze
ori câte și mai câte șolticării
iar când s-or dus ai bătrâni până dincolo să vadă ce și cum
singurul lucru pe care l-am luat din casă a fost oglinda cea bătrâ-
nă
ea mă știe de când mă știu și nu m-a mințit niciodată
numai că, bag seama,
nu-i plăcea locul în care am pus-o
și parcă nici nu se mai uită după mine
mă lasă să plutesc pe apele ei
fără nici un rost
de crescut am crescut ca oricare
de vorbit, mai puțin dar nu suferă nimeni
numai cu vrăjile nu le aveam
uitasem că voiam să fiu vrăjitor (deh, vorbe de copil)